

E. SHARPSTON

F?TANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2008. november 20.1(1)

C?302/07. sz. ügy

J D Wetherspoon PLC

kontra

The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(A VAT and Duties Tribunal, London [Egyesült Királyság] által benyújtott el?zetes döntéshozatal iránti kérelem)

„A HÉA összegének kerekítése”

1. Az ügyleteket terhel? HÉA kulcsától függetlenül mindig lesz olyan eset, amelyben a fizetend? összeg a fizetés során alkalmazott legkisebb fizet?egység töredékére végz?dik. Ilyen esetekben a kerekítés szükségessé válik, és ez szabályozást igényelhet.

2. A Koninklijke Ahold ügyben(2), a holland Hoge Raad (Legfels?bb Bíróság) két kérdésére válaszolva a Bíróság lényegében azt állapította meg, hogy feltéve, hogy az adósemlegesség és az arányosság elvét tiszteletben tartják, a tagállamok feladata az ilyen kerekítésre vonatkozó szabályok meghatározása, és a közösségi jog a jelenlegi állapotában nem ró a tagállamokra olyan kötelezettséget, amely alapján engedélyezniük kell az adóalanyok számára az összegnek a termékenkénti lefelé kerekítését.

3. A VAT and Duties Tribunal (London) által el?terjesztett el?zetes döntéshozatal iránti jelen kérelem a Koninklijke Ahold ügyben nemrég megválaszolt kérdésekhez hasonló két kérdést vet fel, további két részletesebb kérdés mellett. Ezek közül az els? arra vonatkozik, hogy a közösségi jog el?írja-e a kerekítés meghatározott szintjét (úgy mint termékenként vagy ügyletenként, vagy más szinten). Másrészt az egyenl? bánásmód és az adósemlegesség elvének hatásait kéri tisztázni, tekintettel a nemzeti engedményre, amely értelmében csak egyes keresked?k kerekíthetik lefelé a HÉÁ-t.

A vonatkozó közösségi szabályozás

4. Az alapeljárás szempontjából lényeges id?szak 2004 és 2006 közé esik. Ebb?l következ?en az alkalmazandó közösségi jogot az els? és a hatodik HÉA?irányelv tartalmazta(3). A vonatkozó, alább hivatkozott rendelkezéseket a Koninklijke Ahold ügyre vonatkozó indítványom 3–12. pontjában már idéztem. Ennek ellenére szükséges lehet felidézni azokat.

5. Az els? HÉA?irányelv 2. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében a közös HÉA?rendszer

alapelve magában foglalja egy általános fogyasztási adónak az árukra és szolgáltatásokra történő alkalmazását, amely adó az áruk és a szolgáltatások árával pontosan arányban van, függetlenül az ügyletek számától, a termelési és a forgalmazási folyamat során. A HÉÁ-t minden ügylet esetében az érvényes adómérték szerint kell kiszámítani, és a különböző költségelemek által közvetlenül viselt HÉÁ-összeg levonását követően kell felszámítani.

6. A hatodik HÉÁ-irányelv 2. cikkének (1) bekezdése értelmében a HÉÁ alá tartozik az adóalany által ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés.

7. A 10. cikk (1) és (2) bekezdése értelmében az adóköteles esemény olyan esemény, amely által az adó felszámítási kötelezettségének törvényes feltételei megvalósulnak, nevezetesen amikor az adóhatóság jogosulttá válik, hogy az adóalannal szemben az adót követelje, függetlenül attól, hogy a tényleges megfizetés késleltetett lehet. Ez elvileg akkor fordul elő, amikor a termék értékesítése vagy a szolgáltatás nyújtása megtörténik.

8. A 11.A. cikk lefekteti azt az általános szabályt, amelynek értelmében az adóalaphoz tartozik minden, amit a teljesítés ellenértékeként az átadó vagy a szolgáltatást teljesítő ezért az értékesítésért az ügyfélől vagy bárki másától kap.

9. A 12. cikk (3) bekezdésének a) pontja előírja, hogy a felszámítandó HÉÁ általános mértékét minden tagállam az adóalap egy meghatározott százalékában állapítja meg, amelynek mértéke legalább 15%, és hogy a tagállamok alkalmazhatnak egy vagy két kedvezményes adómértéket is.

10. A 17. cikk (1) és (2) bekezdése biztosítja az adóalanyok számára azt a jogot, amely alapján az adóalany által megszerzett termékek és szolgáltatások után előzetesen felszámított HÉÁ levonható az általa elszámolandó áthárított adóból, amennyiben e termékeket és szolgáltatásokat adóköteles termékek és szolgáltatások előállításához használta fel. A 18. cikk (1) bekezdésének a) pontja értelmében ahhoz, hogy adólevonási jogát gyakorolhassa, az adóalannak a 22. cikk (3) bekezdése szerint kiállított számlával kell rendelkeznie.

11. A 22. cikk (3) bekezdésének a) pontja előírja minden adóalany számára, hogy az általa egy másik adóalany vagy egy nem adóalany jogi személy részére teljesített termékértékesítésről és szolgáltatásnyújtásról számlát bocsásson ki (ebből következően nincs ilyen követelmény a természetes személy végső fogyasztók esetében); a 22. cikk (3) bekezdésének b) pontja előírja továbbá, hogy a számla tartalmazza más adatok mellett az adóköteles mennyiséget, az alkalmazott HÉÁ mértékét, a fizetendő HÉÁ összegét, a vevő teljes nevét és címét. A 22. cikk (9) bekezdésének d) pontja azonban lehetővé teszi a tagállamok számára annak előírását, hogy egyes számláknak, különösen, ha a számla végösszege csekély, nem kell tartalmazniuk a rendszerint megkívánt adatokat, azonban mindig fel kell tüntetniük „a fizetendő adót vagy a kiszámításához szükséges adatot”.

12. A 22. cikk (5) bekezdése előírja, hogy minden adóalany megfizeti az adóbevallás benyújtásakor az adólevonás érvényesítése után fennmaradó fizetendő HÉÁ összegét (azaz az áthárított adó és az előzetesen megfizetett adó különbségét).

13. Meg kell említeni továbbá a 98/6/EK irányelvet(4), amelynek célja, hogy a fogyasztói tájékoztatás javítása és az árak összehasonlításának megkönnyítése érdekében előírja a kereskedők által a fogyasztók számára kínált termékek eladási árának és mértékegységenkénti árának feltüntetését (1. cikk). A 2. cikk az a) eladási árat mint a termék egy egységére vagy a termék egy adott mennyiségére vonatkozó végleges árat határozza meg, beleértve a hozzáadottérték-adót és minden egyéb adót; és e) a fogyasztót mint olyan természetes személyt definiálja, aki nem kereskedelmi vagy szakmai tevékenységi körébe tartozó célra vásárol terméket. A 3. cikk (1) bekezdése előírja, hogy az eladási árat valamennyi, a kereskedők által a

fogyasztók számára kínált termékre vonatkozóan feltüntetik.

A vonatkozó jogi szabályozás az Egyesült Királyságban

14. Az 1995. évi hozzáadottértékadó-rendelet (a továbbiakban: a HÉA-rendelet) értelmében a HÉA-nyilvántartásban szereplő kereskedőnek az adóköteles értékesítések tekintetében kizárólag akkor *kell* HÉA-s számlát adniuk, amennyiben azt egy másik adóalany(5) részére nyújtják. Minden HÉA-nyilvántartásban szereplő kereskedő saját kívánságára szabadon *adhat* HÉA-s számlát minden ügyfele számára. A teljes HÉA-s számlának számos adatot kell tartalmaznia, többek között az ügyfél nevét és címét(6). A „kevésbé részletes HÉA-s számla” 100 GBP HÉA-t is tartalmazó összegig adható, e számlának nem kell tartalmaznia az ügyfél adatait, azonban minden alkalmazandó adómérték tekintetében fel kell rajta tüntetni „a kifizetendő”, a HÉA összegét is tartalmazó összeget és az alkalmazandó HÉA mértékét”(7).

15. Az Egyesült Királyságban a Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (az adóhatóság, a továbbiakban: HMRC) HÉA-útmutatót (700. sz. értesítő) adott ki az adóalanyok számára. A 17.5. és a 17.6. pontok, amelyek a kerekítésről szólnak, az alábbiak szerint rendelkeznek:

„17.5. A HÉA számítása számlák alapján – az összegek kerekítése

Megjegyzés: az e pont szerinti, a HÉA-összegek lefelé kerekítésére vonatkozó engedmény a számlaköteles kereskedők részére készült, és kizárólag akkor alkalmazandó, ha a vevők részére felszámított és a Customs and Excise részére kifizetett HÉA megegyezik. Általános szabályként a lefelé kerekítésre vonatkozó engedmény nem alkalmazandó a kiskereskedőkre, akiknek a 17.6. pontot ajánljuk figyelmébe.

Kerekítheti egész pennyre a HÉA-számlán szereplő összes termék és szolgáltatás után fizetendő HÉA végösszegét. A penny töredékrészét nem kell figyelembe vennie.

17.5.1. A termékek és szolgáltatások tételein alapuló számítás

Amennyiben külön szeretné kiszámítani a termékek vagy szolgáltatások valamely tételére vonatkozó HÉA összegét, amely más árukkal vagy szolgáltatásokkal együtt szerepel a számlán, az egyes HÉA-összegeket úgy kell kiszámítania, hogy:

- vagy lefelé kerekíti a legközelebbi 0,1 pennyre – például 86,76 pennyt 86,7 pennyre kerekíti le; vagy
- a legközelebbi pennyre vagy 0,5 pennyre, például 86,76 pennyt 87 pennyre kerekíti fel.

Bármelyik mellett is dönt, következetesen kell eljárnia.

A fizetendő teljes HÉA végösszegét le lehet kerekíteni a legközelebbi egész pennyre.

17.6. A HÉA kiszámítása a kiskereskedelemben

A legtöbb kiskereskedő kiskereskedelmi rendszerben számolja el a HÉA-t. Amennyiben ön így számolja el a HÉA-t, e bekezdés nem érinti önt.

A kiskereskedők egyre gyakrabban használnak kifinomult technológiájú pénztárgépeket az egyes ügyletek és számlakiadások során esedékes HÉA megállapítására. Amennyiben nem vesz igénybe kiskereskedelmi rendszert, hanem e helyett a HÉA-t tétel- vagy számlaszinten [(8)] számítja ki, nem kerekítheti lefelé a HÉA összegét. Kerekítheti azonban (fel- és lefelé) az egyes

HÉA?számításokat.”

16. Az értesít? nem határozza meg, hogy milyen keresked?k tartoznak a „számlaköteles keresked?k” közé. Azonban további útmutatást nyújt az HMRC „Keresked?i nyilvántartások” cím? V1?24A. sz. kézikönyve (amely az HMRC alkalmazottainak nyilvánosan elérhet? útmutatója) a számlaköteles keresked?k és a kiskeresked?k közötti különbség tekintetében.

17. Ezen útmutató 12.1. pontja kimondja, hogy a 700. sz. értesít? 17.5. pontjának értelmezése során „fontos megjegyezni, hogy a számlaköteles keresked?kre vonatkozó szabályokkal áll összefüggésben, ahol a lekerekítés adósemleges. Ugyanis f?szabály szerint mind a szolgáltató által el?zetesen levont, mind pedig a vev? által utólagosan megfizetett adót érinti. Ez azt jelenti, hogy a számlaköteles keresked? a HÉA nettó értékre történ? kiszámításakor lefelé kerekítheti a vev?nek kiszámlázott és általa fizetend? összeget”.

18. Az útmutató 12.2. pontja többek között kimondja, hogy:

„A kifinomult elszámolási rendszerek lehetővé teszik a kiskeresked?k számára, hogy tételek szintjén meghatározzák a HÉA?t és/vagy HÉA?t tartalmazó számlákat bocsássanak ki. [...]

A lefelé kerekítésre vonatkozó engedmény általában nem megfelel? a kiskeresked?k számára. Mivel a végs? fogyasztóknak kiszámlázott HÉA lefelé kerekítése nem az esedékes HÉA (amely a HÉA mérték díjazással felszorozott összege) csökkentésével, hanem csupán a Commissionershöz bejelentett HÉA csökkentésével jár.

A kiskeresked?k többsége továbbra is a kiskeresked?knek kialakított rendszert alkalmazva fizeti meg HÉA?t. A kerekítési probléma csak a HÉA?t tétel szintjén meghatározó és számlát kibocsátó elszámolási rendszereket alkalmazó kiskeresked?knél merül fel. [...]

[...]

Amennyiben a kiskeresked? a gyakorlatban HÉA nélküli alapot figyelembe véve határozza meg árait, oly módon, hogy a vev?nek kiszámlázott és a Commissionershöz bejelentett HÉA összege megegyezik, lehetséges, hogy megfelel? a kerekítési módszer. E rendszert vizsgálva meg kell nézni, hogy miként történt az árak gyakorlati meghatározása. Amennyiben a kiskeresked? egész számú pennyre kerekített nettó értékb?l kiinduló, HÉA?t tartalmazó eladási árakat rögzít, megfelel? lehet a meglév? kerekítésre vonatkozó engedmény. [...]

19. Az el?zetes döntéshozatalra utaló végzés szerint az Egyesült Királyságban a legjelent?sebb kiskeresked?k általában egyedi megállapodásokat kötnek az HMRC?vel arról, hogy milyen módon fogják kiszámítani a HÉA?t (ahogyan arra V1?24A. sz. kézikönyvében található útmutató hivatkozik, a „kiskereskedelmi rendszer”). Az ilyen megállapodások során az HMRC hajlandó engedélyezni a (lefelé vagy felfelé a legközelebb es? pennyig) a tétel? vagy kosárszint? matematikai kerekítést. Azonban a HMRC V1?24A. sz. kézikönyvében található útmutató 12.3. pontja kimondja, hogy „amennyiben a keresked? kerekítési alternatívát javasol, azt meg kell vizsgálni, és el kell fogadni, ha elfogadható és ésszer? eredményre vezet”.

A tényállás, az eljárás és az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdések

20. A J D Wetherspoon PLC (a továbbiakban: J D Wetherspoon) több mint 670 fogadót üzemeltet az Egyesült Királyságban. Az értékesítéseinek nagyobb része élelmiszer és italok kiskereskedelmi értékesítése végs? fogyasztók részére.

21. A kiskereskedelmi termékein a HÉA?t magában foglaló eladási árat tünteti fel vev?i számára. Nem állít ki teljes HÉA?s számlát vev?inek, habár az ételre és forró italra vonatkozó

rendelésekről rendszerint bizonylatot ad részükre, ami kevésbé részletes HÉÁ-s számlának minősül, az egyéb italokról kizárólag akkor ad HÉÁ-bizonylatot, ha a vevő kéri.

22. 2004-ig a J D Wetherspoon a HÉÁ elszámolása során meghatározta az egyes értékesítések HÉÁ-kötelezettségét, és kosárszinten számította ki a fizetendő HÉÁ-t. Minden általános adómértékű ügylet után a teljes esedékes összeg 7/47-ével(9) számította ki az esedékes HÉÁ-t, majd számtanilag felfelé vagy lefelé kerekítette a legközelebbi pennyre. Ezen HÉÁ-összegeket a nap végén összesítették minden egyes fogadó tekintetében, és ezt tüntette fel az HMRC-nek fizetendő HÉÁ-ként az időszakos HÉÁ-bevallásában.

23. Azóta a J D Wetherspoon a HÉÁ-t tételszinten számítja ki és kerekíti a penny legközelebbi tizedére minden külön azonosított termék tekintetében. Ezt követően összesíti a HÉÁ-összegeket, és a kosarak szintjén lekerekíti a legközelebbi pennyre.

24. Az HMRC elutasította annak lehetővé tételét, hogy a fellebbező lefelé kerekítse a HÉÁ-t valamennyi ügylete során. A J D Wetherspoon fellebbezett ezen elutasítás ellen, valamint az ezt követően kiadott két adómegállapító felszólítás ellen.

25. A VAT and Duties Tribunal a fellebbezés meghallgatása során kifejtette, hogy sem az irányelvek, sem a nemzeti jogszabályok nem pontosítják, hogy milyen kerekítési módszert kell alkalmazni, amennyiben a HÉÁ általános adómértékének alkalmazása olyan HÉÁ-összeget eredményez, amely a legalacsonyabb fizetendő egység töredékére végződik. Lehetőség van a lefelé kerekítésre minden esetben vagy a számtani kerekítésre. Semmi nem határozza meg pontosan azt sem, hogy mikor kerüljön sor a kerekítésre. Amennyiben ugyanazon vevő több árucikket vásárol egyszerre, az alábbi kerekítési lehetőségek állnak fenn:

- a) az „árucikkek szintjén” – minden egyes ügyletben, minden egyes termék minden tétele után;
- b) a „tételek szintjén” – azaz minden egyes termékre, amennyiben ugyanazon ügylet során több árucikket vásároltak egy adott termékből;
- c) az „értékesítések szintjén” – azaz minden egyes értékesítés után külön, amennyiben egyetlen ügylet a HÉÁ szempontjából külön értékesítéseket valósít meg;
- d) „kosárszinten” – azaz az ügylet után minden egyes vevőnél;
- e) a „HÉÁ elszámolási időszaka” szintjén – ez az elszámolási időszakban értékesített általános adómértékű termékek után átvett valamennyi HÉÁ-összeg összeadását, majd azt követően a végösszeg kerekítését jelenti, vagy
- f) bármilyen más szinten – például az árusító hely napi bruttó bevétele vagy a kerekedő minden árusító helyének napi bruttó bevétele szintjén.

26. A Tribunal ennek megfelelően a következő kérdéseket terjeszti előzetes döntéshozatalra:

„1) A HÉÁ lekerítésére kizárólag a nemzeti jog vagy ehelyett a közösségi jog irányadó? Különösen az első irányelv 2. cikkének első és második bekezdése és a hatodik irányelv (2004. január 1-jén hatályos) 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja és/vagy 12. cikke (3) bekezdésének a) pontja és/vagy a 22. cikke (3) bekezdésének b) pontja megerősíti-e, hogy a lekerekítés közösségi jogi kérdés?

2) Különösen:

- i) Megakadályozza-e a közösségi jog az olyan nemzeti szabály alkalmazását vagy a nemzeti

adóhatóság olyan gyakorlatát, amely megköveteli minden HÉA-összeg fölfelé kerekítését, amennyiben a legkisebb fizetendő egység érintett hányada 0,50 vagy azt meghaladja (például 0,5 pennyt a legközelebbi egész pennyre kell kerekíteni)?

ii) Megköveteli-e a közösségi jog, hogy az adófizetők számára engedélyezzék bármilyen HÉA-összeg lefelé kerekítését, amely a rendelkezésre álló legkisebb fizetendő egység töredékét foglalja magában?

3) A HÉA-t magában foglaló értékesítés során milyen szinten követeli meg a közösségi jog a kerekítés alkalmazását a fizetendő HÉA kiszámítása során: az egyes árucikkek szintjén, az egyes árutételek szintjén, az egyes értékesítések (amennyiben több értékesítés szerepel egyazon kosárban) szintjén, az egyes összesített ügyletek/kosarak szintjén, illetve minden egyes HÉA elszámolási időszaknak a szintjén, vagy valamely egyéb szinten?

4) Az egyenlő bánásmód és az adósemlegesség közösségi jogi elvei befolyásolják-e a fenti kérdések bármelyikére adott választ, különös tekintettel arra, hogy az Egyesült Királyságban létezik az illetékes adóhatóságok azon engedménye, amely csak bizonyos kereskedők számára teszi lehetővé az elszámolandó HÉA-összegek lekerekítését?”

27. A J D Wetherspoon, az Egyesült Királyság, a görög és a holland kormány, valamint a Bizottság terjesztett elő írásbeli észrevételeket. A J D Wetherspoon, az Egyesült Királyság, valamint a Bizottság tett szóbeli észrevételt a tárgyaláson.

Elemzés

Az első kérdés

28. Az első kérdést – nevezetesen hogy a HÉA-összeg lekerekítésére a nemzeti jog vagy a közösségi jog az irányadó – a Bíróság a Koninklijke Ahold ügyben hozott ítéletben lényegében megválaszolta.

29. Az ítélet 24–33. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a HÉA-irányelvek rendelkezései nem tartalmaznak semmilyen kifejezett rendelkezést a HÉA összegének a kerekítésére vonatkozóan; a hatodik irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja, valamint a 22. cikke (3) bekezdésének b) pontja különösen nem tartalmaz kifejezett rendelkezést vagy meghatározott módszert a kerekítésre; és következésképpen közösségi jogi szabályozás hiányában a tagállamok jogrendje határozza meg azt, hogy mely módszerek és szabályok irányadóak. Azt is kimondta ugyanakkor, hogy a tagállamok tehát a kerekítés meghatározott módszerének megállapítása vagy lehetővé tétele során kötelesek tiszteletben tartani a HÉA közös rendszerére irányadó elveket, mint például az adósemlegesség és az arányosság elvét(10).

30. Jelen ügyben az irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja, valamint a 22. cikke (3) bekezdésének b) pontja mellett az előterjesztő bíróság megemlíti az első irányelv 2. cikkének első két bekezdését, amelyek meghatározzák a HÉA-rendszer alapelveit, különösen az árral pontosan arányban álló adót, és a hatodik irányelv 12. cikke (3) bekezdésének a) pontját, amely a HÉA-mértékeket az adóköteles összeg arányában határozza meg. Nyilvánvaló, hogy e rendelkezések semelyike nem ír elő kifejezett rendelkezést vagy meghatározott módszert a HÉA-összegek tekintetében, azonban mindkettő az arányosság elvét fejezi ki, amelyet a tagállamok kötelesek tiszteletben tartani, ahogyan azt a Koninklijke Ahold ügyben hozott ítéletben megállapította.

A második kérdés

31. A VAT and Duties Tribunal lényegében azt kívánja megtudni, hogy amennyiben a HÉA-összeg a rendelkezésre álló legkisebb fizet?egység töredékét foglalja magában, a közösségi jog i) megakadályozza-e olyan szabály alkalmazását vagy az olyan gyakorlatot, amely megköveteli minden adóalanytól a számtani lefelé vagy felfelé kerekítés alkalmazását, vagy ii) el?írja, hogy lehet?vé kell tenni a szisztematikus lefelé kerekítést.

32. A Koninklijke Ahold ügyben hozott ítéletének 34–43. pontjában a Bíróság azt az álláspontot fogadta el, amely szerint a közösségi jog – és különösen az els? és hatodik irányelv rendelkezései, valamint az adósemlegesség és az arányosság elve – nem ró a tagállamokra olyan konkrét kötelezettséget, amely alapján engedélyezniük kell az adóalanyok számára a HÉA összegének termékenkénti lefelé kerekítését.

33. A Bíróság megjegyezte különösen, hogy az adósemlegesség nem foglal magában semmilyen követelményt valamely meghatározott kerekítési módszer alkalmazását illet?en, feltéve, hogy az adóhatóság által HÉA címén beszedend? összeg pontosan megfelel a számlán HÉA?ként feltüntetett és a végs? fogyasztó által az adóalany részére fizetett összegnek(11), és hogy noha az arányosság elve megköveteli, hogy a kerekítés oly módon történjen, hogy a kerekített összeg a lehet? legnagyobb mértékben megfeleljen a hatályos adómérték alkalmazásából következ? HÉA?nak, ezt össze kell egyeztetni a HÉA közös rendszere hatékony alkalmazásának gyakorlati szükségleteivel, amely rendszer az önadózás elvén alapul(12). Nyilvánvaló, hogy vannak olyan számítási módok – ilyen különösen a számtani kerekítés – amelyek az említett követelményeknek megfelelhetnek(13).

34. Az az ítélet, amelynek értelmében a tagállamok nem kötelesek engedélyezni az adóalanyok számára a HÉA összegének termékenkénti lefelé kerekítését, jelent?s részben megválaszolja a nemzeti bíróság jelen ügyben el?terjesztett második kérdésének ii) pontját, és e kérdés i) pontjának egy részére adandó választ ki lehet következtetni az indokolásból, így a számtani módszer összeegyeztethet? a közösségi jog elvárásaival. Igaz, hogy a Koninklijke Ahold ügyben a második kérdés csak a tételek szintjén történ? kerekítésre vonatkozott, míg jelen ügy nem korlátozódik e szintre. A Bíróság érvelése semmiképpen nem korlátozható arra a szintre, amelyen a kerekítés alkalmazható.

A harmadik kérdés

35. A jelen ügyben el?terjesztett harmadik kérdés tárgya a kerekítés megkövetelt szintje – feltéve, hogy létezik ilyen.

36. A kérdés kifejezetten a HÉA?t magában foglaló áron történ? értékesítésre vonatkozik. Ezen árakat a keresked? az eladási árként határozza meg (amelyek a kifizethet?ség érdekében nem tartalmazhatják az alkalmazható legkisebb fizet?egység töredékét), amelynek egy része (az Egyesült Királyságban a 40/47?ed része) a HÉA?t nem tartalmazó ár, és amelynek egy része (az Egyesült Királyságban a 7/47?ed része) a HÉA összege. Sok esetben (az Egyesült Királyságban mindig, amikor az ár nem 0,47 GBP többszöröse) ezen arányok magukban foglalják az alkalmazható legkisebb fizet?egység töredékét. Az ilyen árakat felszámító keresked?k esetében a közösségi jog megkívánja-e, hogy a kerekítésre egy meghatározott szinten kerüljön sor?

37. Ahogyan arra a Koninklijke Ahold ügyben az indítványomban rámutattam(14), a kerekítés minden esetben kismérték? torzításhoz vezet, és minél alacsonyabb az a szint, ahol felmerül (figyelembe véve, hogy a termékenkénti kerekítés a legalacsonyabb szint és a HÉA?visszatérítés szintjén történ? kerekítés a legmagasabb), annál nagyobb annak a valószínűsége, hogy az összesen jelentkező torzulás jelent?s lesz. Arra is rámutattam(15), hogy a mindig felfelé vagy lefelé kerekítés jelent?sebb eltéréshez vezet, míg a számtani kerekítés inkább csökkenti azt (mivel

a lefelé kerekített összegek kiegyenlítik a felfelé kerekítetteket), és más pontosítások a torzítást még tovább csökkenthetik.

38. A szóban forgó torzítás típusa a kiskereskedelmi árban szereplő HÉA pontos aránya, valamint a kereskedő által bevallott és az adóhatóságoknak megfizetett HÉA összege közötti eltérésből ered. E különbségek szükségszerűleg sértik a teljes arányosság követelményét. Magukban foglalják – a felfelé kerekítés esetében – azt, hogy a kereskedő a nyereségének egy részét a kötelezően fizetendő összegen felül az adóhatóságnak kifizeti, illetőleg a lefelé kerekítés esetén azt, hogy a kereskedő visszatartja a fizetendő HÉA egy részét, ezáltal is megsértve azt az elvet, hogy a HÉA semleges legyen az adóalanyokkal szemben.

39. Nyilvánvaló, hogy a hatodik vagy bármelyik más HÉA-irányelv semelyik rendelkezése nem határoz meg olyan pontos követelményt, hogy mikor kerüljön sor a kerekítésre. Az adósemlegesség és az arányosság elve azonban – ahogy azokat a HÉÁ-val összefüggésben értelmezni kell – megköveteli, hogy a torzulást a legalacsonyabb szintre csökkentsék. Ez elérhető egyrészt azáltal, hogy olyan kerekítési módszert alkalmaznak, amely nemcsak szisztematikusan egy irányban engedi az eltérést, hanem lehetővé teszi azt is, hogy ezen torzulások egymást kiegyenlítsék. Másrészt az elterjesztő bíróság harmadik kérdésével konkrét összefüggésben ez elérhető az olyan szinten való kerekítéssel, amely a torzulások összeadódásának legkisebb veszélyét hordozza, mivel az a legkevesebb egyéni kerekítési műveletet teszi szükségessé.

40. A lehetséges legmagasabb szint az időszakos HÉA-bevallás szintje(16). Amennyiben a kereskedők az értékesítést a végső fogyasztók számára végzik, és nem létezik olyan követelmény, amelynek értelmében a számlán a HÉA meghatározott összegét fel kell tüntetni, a kerekítés e szintje a gyakorlatban nem jelenthet problémát. Ahogyan arra javaslatot tettem a Koninklijke Ahold ügyben(17), az ilyen körülmények között rendszerint alkalmazott pénztárblokkon nem kötelező feltüntetni a végső árban foglalt HÉA pontos összegét, hanem csak az alkalmazandó adómértéket tartalmazza; és ha a kerekített összeget feltüntetik, az akkor sem feltétlenül kötelező a kereskedő és az adóhatóság közötti viszonyban – a hatodik irányelv 18. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében egy egyszeri pénztárblokk nem minősül sem teljes, sem kevésbé részletes számlának, így az alapján a levonás nem érvényesíthető. A kevésbé részletes HÉA számlával összefüggésben (amelyet a levonáshoz fel lehet használni) megjegyzem, hogy sem a hatodik irányelv 22. cikke (9) bekezdésének d) pontja, sem a HÉA rendelet 16. cikkének (1) bekezdése nem írja elő, hogy fel kell tüntetni a HÉA konkrét összegét – csak „a kiszámításához szükséges adatot”, vagy „az alkalmazandó HÉA-mértéket”(18).

41. Megváltozik-e a helyzet akkor, ha a kereskedő, aki kerekített HÉÁ-t tartalmazó eladási árakat alkalmaz, teljes HÉÁ-s számlát állít ki(19)?

42. Ilyen számla kiállításánál az adóalapot és a fizetendő HÉA összegét fel kell tüntetni. Nyilvánvaló, hogy a két számnak együttesen olyan összeget kell alkotnia, amelyet az átadónak vagy a szolgáltatást teljesítőnek ki tudnak fizetni, amely tehát nem tartalmazhatja a legkisebb fizetési egység töredékét. Ennek ellenére a hatodik irányelvben nem találok olyan kifejezett követelményt, amely alapján minden egyes összeget a legkisebb fizetési egység többszörösére kell kerekíteni. Valójában nem létezik olyan kötelező ok sem, amely alapján a kerekítést ne lehetne elhalasztani az időszakos HÉA-bevallás időpontjáig. Az átadó vagy a szolgáltatást teljesítő összesíthet minden töredékösszeget, mielőtt a bevallásában kerekítené azt, akárcsak az ügyfél, ha adóalanynak minősül. Ha pedig az ügyfél nem adóalany, nem terheli olyan kötelezettség, amely szerint a HÉÁ-t kerekítve kell bevallania – neki csupán ki kell tudnia fizetni a HÉÁ-t tartalmazó árat abban a formában.

43. Igaz, hogy a nemzeti jogszabályok vagy a közigazgatási rendeletek előírhatják, hogy a HÉÁ-s számlákon minden összeget a legkisebb fizetési egység többszöröseként kell feltüntetni(20),

vagy felhatalmazhatják a kereskedőket arra, hogy ezen egységekre kerekítsenek, hogy könnyítsék a könyvelést és az adminisztrációt. Amikor e kerekítés kötelező vagy megengedett, a feltüntetett összeg alapján „kikristályosodik” a HÉA tényleges összege, amelyet az ügyfél az átadónak vagy a szolgáltatást teljesítőnek kifizet, és amelyet az átadó vagy a szolgáltatást teljesítő az adóhatóság felé elszámol. Ebben az esetben a kerekítés azon szintje, amely a legkevesebb torzulást eredményezi, a teljes ügyletről kiállított számla lesz, amely természetesen tartalmazhat számos egyedi tételt vagy szolgáltatást (ez a nemzeti bíróság által hivatkozott „kosárszinten” történő kerekítés).

44. Ebből következőleg, noha a közösségi HÉA szabályozás nem határozza meg pontosan, hogy melyik szinten kerüljön sor a kerekítésre, ezért némi mozgásteret enged a tagállamok számára, e mozgásteret az arányosság és a semlegesség elvének tiszteletben tartásával kell gyakorolni, amelyeket a legutolsó fázisban történő kerekítés képes leginkább megvalósítani, amely összeegyeztethető a fizetés és a könyvelés gyakorlati követelményeivel is.

A negyedik kérdés

45. A VAT and Duties Tribunal lényegében azt kívánja megtudni, hogy az a tény, amely szerint az Egyesült Királyság a számlaköteles kereskedők számára lehetővé teszi a szisztematikus lefelé kerekítést, hatással van-e bármilyen módon arra a gyakorlatra, amelyet a kiskereskedőkkel (mint például a J D Wetherspoon) szemben folytatni köteles, külön tekintettel az egyenlő bánásmód és az adósemlegesség közösségi jogi elveire.

46. A kiskereskedelemben megengedett kerekítés módszerének és szintjének vizsgálata során a különbségek egyrészt az adóalanyoknak és a végső fogyasztóknak nyújtott értékesítés tekintetében, másrészt a HÉÁ-t nem tartalmazó és a HÉÁ-t tartalmazó árak tekintetében lényegesek. Erre tekintettel a Koninklijke Ahold ügyre vonatkozó indítványomban, különösen annak 56–62. pontjában, megvizsgáltam e különbségek hatásait, amelyekre alább hivatkozom.

47. A fenti megfontolásokra és az említett indítvány 37–42. pontjára tekintettel álláspontom szerint összeegyeztethető az egyenlő bánásmód és az adósemlegesség elveivel, hogy a) azoknak a kereskedőknek, akik kerekítéssel határozzák meg a HÉÁ-t nem tartalmazó árakat, amelyekhez a HÉÁ-t hozzá kell adni, és akik az adóalanyoknak értékesítést nyújtanak, engedélyezzék a HÉA összegének szisztematikus lekerekítését, míg ezzel egyidejűleg b) azoknak a kereskedőknek, akik a HÉÁ-t tartalmazó árakat kerekített összegben határozzák meg, amelyből a HÉA bennefoglalt összegét ki kell számítani, és akik végső fogyasztóknak értékesítenek, a HÉA-összeg tekintetében minden esetben számtani kerekítést írnak elő.

48. Az a) esetben a levonási mechanizmus eredményeként a kerekítés (függetlenül attól, hogy lefelé, felfelé vagy számtani módszerrel történik) nem befolyásolja sem az értékesítőt, sem az ügyfél adóterheit, és a kincstár által végső soron beszedett adó teljes összegét sem érinti. A b) esetben a szisztematikus lefelé vagy felfelé kerekítés ahhoz vezet, hogy a kereskedőnek ennek megfelelően több vagy kevesebb HÉÁ-t kell befizetnie, és a kincstárnak több vagy kevesebb HÉÁ-t kell beszednie, mint az ár meghatározott része, amit a megfelelő adómérték alkalmazása esetén alkalmazni kellene. E torzulások jelentősen csökkenthetők számtani kerekítés révén (különösen páros számra kerekítés esetén), ezáltal következetesebb egyenlő bánásmódot biztosítva az a) és b) esetekben, és nagyobb adósemlegességet a b) esetben.

49. A J D Wetherspoon kifejtette azonban, hogy annak elfogadása, hogy egyes kereskedők szisztematikus lefelé kerekíthetnek, míg másoknak a számtani kerekítést teszik kötelezővé, a verseny torzulását eredményezi a kereskedők két csoportja között – olyan alapon, ami teljesen önkényes, mivel a számlaköteles kereskedők és a kiskereskedők fogalmát sehol nem határozták meg. Két olyan kereskedő példáját mutatta be, akik egy doboz festéket a HÉÁ-t is felszámítva

4,94 GBP-ért árulnak. A számlaköteles kereskedő számára ez a 4,21 GBP nettó ár és a 0,73-ra lekerekített 0,73675 GBP összeg. HÉA összeadásából jön ki. A kiskereskedő azonban köteles lesz a HÉA összegét kerekíteni (ami, lévén a HÉA-t tartalmazó összeg 7/47-ed része, számításaim szerint 0,73574 GBP) 0,74 GBP-re, és csak 4,20 GBP nettó ár marad neki. Ez a J D Wetherspoon szerint ellentétes a Bíróság ítélkezési gyakorlatával, mivel az egymással versenyző hasonló értékesítések nem kezelhetők eltérően a HÉA tekintetében, nem függetlenül attól, hogy a verseny torzulása jelentős volt-e, vagy sem(21).

50. Ezzel összefüggésben először is kizárólag a nemzeti bíróság feladata annak megítélése, hogy a kereskedő számlaköteles kereskedőként vagy kiskereskedőként való besorolása bármilyen módon bizonytalannak vagy önkényesnek tekinthető-e. Annak megítélése is a nemzeti bíróság feladata, hogy a J D Wetherspoon által értékesítetthez hasonló és azokkal versenyző ételeket és italokat olyan számlaköteles kereskedők is értékesítik, akik a HÉA összegét lefelé kerekíthetik, noha a J D Wetherspoon számára ezt nem engedélyezték(22).

51. Feltéve, hogy ez utóbbi pont valóban megállapítható, az a kérdés merül fel, hogy az eltérő bánásmód valóban büntető-e a kereskedő egyik típusát, míg a másikat nem, és hogy az a kerekítés módszeréből vagy az ár megállapításának módszeréből (azaz abból, hogy az eredetileg kerek számban kifejezett ár tartalmazza-e a HÉA-t vagy sem) ered. E kérdések azonban szintén a nemzeti bíróságra tartoznak, azonban a következő megfontolások segítséget jelenthetnek.

52. A kerekítési engedmény, amelyet az Egyesült Királyságban a számlaköteles kereskedők alkalmaznak, valamint az a módszer, amelyet a J D Wetherspoon alkalmazni kíván, a kosárszinten történő legkisebb fizetésegre kerekítésen alapul, miután azt tételek szintjén az egység tizedére kerekítették. Támpontot nyújt ezért, ha a termékeket nem egyenként (például a J D Wetherspoon által hivatkozott egy doboz festéket), hanem ugyanezen termékeket kosárszinten hasonlítjuk össze (például két, öt, tíz vagy több doboz festéket).

53. Ha a J D Wetherspoon példájában a kereskedő több mint egy doboz festéket ad el, a helyzet megváltozik. A számlaköteles kereskedő eladási ára, mivel az a magasabb HÉA-mentes áron alapul, meghaladja a kiskereskedői árat, amint a második dobozt eladják az elsővel együtt, és ez a különbség a dobozok számával arányosan nő. Tíz együtt eladott doboz után a számlaköteles kereskedő számláján a HÉA összege magasabb, mint a kiskereskedőén szereplő összeg, és a különbség ismételtén a dobozok számával együtt nő.

54. Felesleges volna minden lehetséges különböző számú doboz tekintetében számításokat végezni. A J D Wetherspoon által használt adatok alapján egy számlaköteles kereskedő, aki szisztematikusan lefelé kerekít, 20 doboz festéket 98,93 GBP-ért ad el, ami 14,73 GBP HÉA-t tartalmaz, ezzel szemben egy kiskereskedő, aki számtanilag kerekít, 98,80 GBP-ért árulná, amelyben 14,71 GBP HÉA szerepel (e példában a kiskereskedő adatai valóban ugyanezek volnának, még akkor is, ha a lekerekítést engedélyezték volna, ami mindig fennáll, ha a számtani kerekítés lefelé kerekítést tesz szükségessé). A HÉA-t nem tartalmazó ár az ügyfél számára így 84,20 GBP volna a számlaköteles kereskedő, míg 84,09 GBP a kiskereskedő esetében.

55. Ebből eredően a kiskereskedő HÉÁ-t tartalmazó ára vonzóbb lehet a végső fogyasztó számára, míg a HÉÁ-t nem tartalmazó ár vonzóbb lehet az adóalanyok számára, mivel ezek az árak alacsonyabbak, mint a számlaköteles kereskedő árrendszeréhez tartozó megfelelője. Az ügyfél kiadásainak rendes keretei között azonban az eltérések elég kicsik ahhoz, hogy önmagukban talán ne befolyásolják a választást – olyan megfontolások, mint a közelség vagy az ingyenes házhoz szállítás lehetősége ugyanilyen vagy még nagyobb súllyal eshet latba. A kiskereskedők tehát rendelkeznek némi mozgástérrel az áraik kiigazításában, amellyel kiegyensúlyozhatják a nettó bevételben keletkező (az ugyancsak csekély) hátrányt, anélkül hogy általános versenyhátrányba kerülnének ezáltal.
56. Úgy tűnik tehát, hogy az Egyesült Királyságban a számlaköteles kereskedők és a kiskereskedők között fennálló különbség hatásai a) nem szükségszerűen jelentenek hátrányt a kiskereskedők számára, és b) sokkal inkább a számítás alapjául szolgáló, HÉÁ-t nem tartalmazó és a HÉÁ-t tartalmazó, kerek összegben meghatározott árak alkalmazásának különbségeiből ered, mintsem a kerekítés során alkalmazott módszerből.
57. Ez utóbbi tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 98/6 irányelv előírja, hogy a HÉÁ-t is tartalmazó eladási árat – amely az egyetlen ár, ami a végső fogyasztónak számít – minden, a kereskedő által azon természetes személyeknek értékesített terméken, akik nem kereskedelmi vagy szakmai tevékenységi körébe tartozó célra vásárolnak, feltüntessék, míg az előzetesen megfizetett adót levonni jogosult adóalanyok közötti ügyletekben az egyetlen ár, ami számít, a HÉÁ-t nem tartalmazó ár. Ebből eredően az adósemlegesség és az egyenlő bánásmód megsértése nem állapítható meg azért, illetőleg abból következően, hogy a kereskedők különböző csoportjai az árakat eltérő módszerekkel képezik.
58. Feltéve, hogy a kerekítés különböző módszereit valóban a kereskedők által alkalmazott ármeghatározó módszerek közötti különbségekre tekintettel alkalmazzák, ebből következőleg véleményem szerint az HMRC a számlaköteles kereskedők részére biztosított lefelé kerekítési engedménye nem jár semmilyen anyagi következménnyel a J D Wetherspoonhoz hasonló kiskereskedők által alkalmazott kerekítési módszerre.
59. Ezzel összefüggésben lényegtelen, hogy a J D Wetherspoon, aki HÉÁ-t tartalmazó árakat határoz meg, lényegesen kevesebb HÉÁ-t számolna el a szisztematikus lefelé kerekítés esetén, szemben a szisztematikus számtani kerekítés módszerével. A lényeges összehasonlítás a számlaköteles kereskedők és a kiskereskedők között helyénvaló, és nem a kiskereskedők által alkalmazott eltérő kerekítési módszerek között. Ennek ellenére nyilvánvalóan ellentétes lenne az egyenlő bánásmód követelményével, ha a kereskedők egy csoportján belül, akik hasonló és versenyző termékeket értékesítenek, a kerekített HÉÁ-t tartalmazó árakon egyesek következetesen lefelé kerekíthetnék a HÉA összegét, míg mások nem. Ebben az esetben azok a kereskedők, akik lefelé kerekíthetnek, visszatartanák a fizetendő HÉA pontos összegének egy részét, ami ellentétes volna az adósemlegesség elvével.

Végkövetkeztetések

60. A fentiek alapján azt javaslom, hogy a Bíróság a következő válaszokat adja a VAT and Duties Tribunal, London által előterjesztett kérdésekre:
- (1) Különös közösségi jogi szabályozás hiányában a tagállamok feladata a HÉA összegének kerekítésére vonatkozó szabályok és módszerek meghatározása, amelynek során kötelesek tiszteletben tartani a közös HÉA-rendszer alapjául szolgáló elveket, különösen az adósemlegesség és az arányosság elvét.

(2) A közösségi jog nem tiltja meg a tagállamoknak, hogy az adóalanyok számára kötelezővé tegyék a HÉA összegének számtani kerekítését minden esetben, és nem ró a tagállamokra olyan kötelezettséget, amely alapján engedélyezniük kell a HÉA összegének minden esetben történő lefelé kerekítését.

(3) Ha a HÉÁ-t magában foglaló értékesítés során az egységárak kerekített összegben vannak megadva, és a HÉA összege a legkisebb fizetendő egység töredékét tartalmazza, a közösségi jog nem követeli meg az egységre kerekítés alkalmazását azelőtt, mielőtt azt olyan számmal kell kifejezni, amely nem tartalmaz töredékösszeget, különösen annak érdekében, hogy önmagában kifizethető összeg legyen.

(4) Abban az esetben, ha azok a kereskedők, akik az értékesítéshez a HÉÁ-t nem tartalmazó kerekített egységárat alkalmaznak, amelyhez a HÉÁ-t hozzá kell adni, minden egyes számla esetében lefelé kerekíthetik a HÉA összegét, az egyenlő bánásmód és az adósemlegesség elve nem zárja ki, hogy azon kereskedők számára, akik az értékesítést HÉÁ-t is tartalmazó kerekített ár alapján végzik, amelyből a HÉA összetevőt ki kell számítani, a HÉA összegének számtani kerekítését írják elő.

1 – Eredeti nyelv: angol.

2 – A C-484/06. sz. Koninklijke Ahold ügyben 2008. július 10-én hozott ítélet (EBHT 2008., I-5097. o.).

3 – A tagállamok forgalmi adókra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1967. április 11-én 67/227/EGK első tanácsi irányelv (HL 1967. 71., 1301. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 3. o.); a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-én 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.; többször módosították). 2007. január 1-jétől mindkét irányelvet hatályon kívül helyezte és felváltotta a közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szóló, 2006. november 28-án 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL L 347, 1. o.), amelynek célja, hogy a rendelkezések világos és ésszerű módon kerüljenek bemutatásra az irányelv szerkezetének és szövegezésének átdolgozása révén, ám ez általában nem eredményez érdemi változásokat a hatályos jogszabályban.

4 – A fogyasztók számára kínált termékek árának feltüntetésével kapcsolatos fogyasztóvédelemről szóló, 1998. február 16-án 98/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 80., 27. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 32. o.).

5 – És ha az átadó vagy a szolgáltatást teljesítő kiskereskedő, csak akkor, ha az ügyfél számlát kér.

6 – E magánszemélyek köre, amelyeket a rendelet 14. cikkének (1) bekezdése határoz meg, lényegében megegyezik a hatodik irányelv 22. cikke (3) bekezdésének b) pontjában meghatározottakkal.

7 – A rendelet 16. cikkének (1) bekezdése.

8 – A „tétel”, a „kosárszint” stb. fogalmak értelmezéséhez lásd az alábbi 25. pontot.

9 – Az Egyesült Királyságban a HÉA általános mértéke 17,5% vagy a nettó (HÉA-t nem tartalmazó) ár 7/40-ed része. Ebből eredően a HÉA összege az eladási (HÉA-t is tartalmazó) ár 7/47-ed része.

10 – Ezzel összefüggésben figyelembe kell venni, hogy az „adósemlegesség” arra a követelményre vonatkozik, amely szerint a HÉA hatásait tekintve legyen semleges mind az adóalanyok irányában, mind közöttük, az „arányosság elve” pedig meghatározott követelményt jelent annak érdekében, hogy az adó összege az áruk és a szolgáltatások árával pontosan arányban legyen (lásd a Koninklijke Ahold ügyben hozott ítélet 36. és 38. pontját).

11 – Az ítélet 37. pontja.

12 – 39. pont.

13 – A 40. és 41. pontok, amelyek az ezen ügyre vonatkozó indítványom 47. pontjára hivatkoznak. A 47. és a 48. pontokban ismertettem a számtani kerekítést, a 29. lábjegyzetben utalva arra, hogy az egyszeri számtani kerekítés kisebb felfelé történő eltérést okoz (amelyet az Egyesült Királyság kormánya a jelen ügyben tett észrevételekben bemutatott számítások révén ugyesen eltakart), amelyet a „páros számra kerekítéssel” csökkenteni lehet.

14 – Különösen a 37–42. és a 49–51. pont.

15 – A 42, 47 és 48. pont, valamint a 29. lábjegyzet.

16 – Lásd a Koninklijke Ahold ügyre vonatkozó indítványom 49–51. pontját.

17 – Lásd különösen az indítványom 34. és 55. pontját.

18 – Lásd a fenti 11. és 14. pontot.

19 – Emlékeztetni kell arra, hogy a teljes HÉA-s számla jelentős mennyiségű adatot tartalmaz (ide értve az ügyfél teljes nevét és címét), amely kevésbé vonzóvá teheti e gyakorlatot azon kiskereskedők számára, akik nagy számú, de olcsó árut kínálnak.

20 – A HÉA rendelet 14. cikkének (1) bekezdése elírja, hogy az adó összegét fontban kell feltüntetni, ahogyan a hatodik irányelv 22. cikke (3) bekezdésének b) pontja elírja, hogy azt az érintett tagállam nemzeti valutájában kell kifejezni. Mindkét rendelkezés hallgat tekintetben, hogy kerekített egységeket kell-e használni.

21 – Hivatkozik többek között a C-363/05. sz. J P Morgan Fleming Claverhouse Investment Trust ügyben 2007. június 28-án hozott ítélet (EBHT 2007., I-5517. o.) 46. és 47. pontjára, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatra, emellett a C-141/00. sz. Kügler-ügyben 2002. szeptember 10-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-6833. o.) 55–58. pontjára, valamint a C-45/01. sz. Christoph-Dornier-Stiftung-ügyben 2003. november 6-án hozott ítélet (EBHT 2003., I-12911. o.) 69–74. pontjára.

22 – A tárgyaláson a J D Wetherspoon felvetette, hogy ilyen helyzet állhat fenn saját maga és a vendéglátóipari cégek között a fogadások és az ehhez hasonló események kapcsán, amelyeken adóalanyok és magánszemélyek egyaránt részt vehetnek. E cégek, feltételezi a J D Wetherspoon, jogosultak lefelé kerekíteni, míg a köteles a számtani kerekítést alkalmazni.